

ODBOR ZA ZAŠTITU LJUDSKIH PRAVA I SLOBODA
NOVI PAZAR, SANDŽAK

ADRESA: OSMANA ĐIKIĆA BR. 2 - 36300 NOVI PAZAR, SANDŽAK - TEL./FAX 0038 20 29 312

_____ 199__ god.

IZJAVA

Ime i prezime ABIT KUČ datum rođenja _____ 1959.
Mjesto selo Ugao, Sjenica br. lk. i mjesto izdavanja pasoš br. SA 612850
Datum događaja 03.12.1993. mjesto događaja Karajukića Bunari u koliko sati 7 izjutra
Imena svjedoka _____

Ko je povredio vaša prava pripadnici MUP-a Srbije: Milan Nedić, Dragan Paunović
i pet nepoznatih milicionera

OPIS DOGAĐAJA

Kuč Abit, selo Ugao, po zanimanju zemljoradnik, oženjen, troje djece (najstarije 2 godine starosti).

U petak 03.12.1993. god. oko 7 sati izjutra stigli su pred kuću tri milicionera (Mile Nedić, Dragan Paunović i još jedan). Izvukli su neku knjigu i rekli mi kako me navodno imaju na spisku i tražili mi automat i pištolj TT-jac. Ja sam im rekao da tog oružja nemam niti sam ga i mogao nabaviti. Oni su se svijeli i govorili mi "kako nemaš kad si na spisku". Ja sam im ponovo rekao da nemam. Rekli su mi da uzmem ličnu kartu i podjem s njima. Uzeo sam ličnu kartu i pošao. Pošli su sa suton prema Boroštici.

U autu su me pitali "gdje ti je oružje, priznaj da ga imaš". Ja sam im rekao otkud meni oružje kad ga nemam. Mile Nedić me je udario pesnicom u čelo (predeo arkade) i rekao mi "kako ga nemaš, otiđi ćeš ga kupit i donijet ga". Ja sam rekao "pa vi me pustite, uzeću onu jednu kravu pa ću je na pijec prodat, što nadjem nadjem i kupiću". On me je još jedanput udario pesnicom po licu.

U Boroštici su me premestili u druga kola. Odveli su me u Karajukiće Bunare. Uveli su me u salu mjesne kancelarije. Tu je ušlo sedam milicionera, mladjih, ne poznajem ih. Rekli su mi da sad priznam za oružje da me ne bi bili. Rekao sam "nemam ja oružje, kad nemam otkud da vam priznam". Na nogama sam imao čizme. Rekli su mi da ih skinem. Svukao sam čizme. Postavili su me na jedan hastel, njih sedmorica me uhvatili i počeli me biti pendrecima po tabanima. Ja sam tu skakao, vriskao od bolova. Pao sam sa stola a oni su me, ko je stigao, udarali nogama i palicama po cijelom tijelu, kuda su stigli. Nakon toga

DATUM 18.12.1993.
MJESTO SJENICA

IZJAVU DAO

IZJAVU UZEO U IME ODBORA

Kuč Abit

M. Paunović

ispravili su me i postavili uza zid. Udarali su me pesnicama po grudima, ja sam padao, oni su me podizali, ispravljali me i ponovo me udarali. Pustili su me nekoliko trenutaka pa me uveli u drugu sobu.

Tu je bio jedan policajac u civilu. Pitao me je jesam li se smislio. Šetao je pored mene sa palicom u ruci, ali me nije udario.

Opet su me uveli u salu. Jedno pola sata me nisu dirali a onda su me ponovo počeli udarati. Ponavljali su pitanje da li sam se smislio.

Ja sam odgovarao da nemam šta da se smislim kad nemam. Dobro - rekli su mi, svukli mi vetrovku i postavili me, njihovih sedmorica, potrbuške na stolicu. Udarali su me pendrecima po nogama, ledjima, pesnicama po glavi. Kad je jedan od njih zamahnuo da me udari pendrekom po glavi postavio sam ruke i udario me po dlanovima. Udarali su me pendrecima po dlanovima, koliko su mogli. Nisam osjećao ruke, noge, ništa. Tri put su me tako postavljali na stolicu. Ja sam vriskao, kukako, skakao od bolova ali ništa oni su me i dalje bili.

Jedan mi je prinio pendrek do usta i rekao "govori koja je ovo država, je li ovo Turska, jeli SDA". Ja sam ćutao, ništa nisam rekao.

Jednom su me bacili sa stolice i udarali me nogama. Ja sam se onesvijestio. Jedan je donio vlašu vode i polio me po licu a drugi me dohvatio za kosu i postavio me na stolicu. Više me nisu udarali.

Kad sam izlazio nakašljao sam se napolju, iskašljavao sam krv. Dok sam izlazio rekli su mi "idi, doni ječeš ti oružje". Opet sam rekao kad nemam da ga nemogu ni donijeti. "Marš napolje, majku ti muslimansku" - rekli su mi.

Boljelo me nekoliko dana sve a i sad osjećam bolove u grudima najviše. Citava 24 sata ležao sam u ovčijoj koži kako bi ublažio bolove a da se na vrijeme obratim ljekaru nisam imao ni para a ni knjižice. Dok sam bio u K. Bunarima bio je priveden i Redžan Hukić. I njega su prebili, gledao sam iz čoška kako su ga postavili - opružili preko stolice i bili ga odozgo. Nije smio da se mrdne, prebili su ga. Bili su i druge a i dalje biju. Uzru stare ljude pa ih odvedu tamo, pa im uzmi dijete i bij i onda oni svašta priznaju da bi se spasili ćuteka. Narod se plaši. Govore nam da će nam svašta uraditi, niko ne zna šta će i kako će da bude. Mene su bili krvnički, pravo četnički, onako da me nema. Povrijeđen sam, izmaltretiran, ispsovan, uništen. Ne znam šta da činim.

18. 12. 1993. ŠENICA

Redžan Hukić